
PONS D'ORTAFAS.

2701 ; 7226.

Si ai perdut mon saber
Qu'à penas sai on m'estau ,
Ni sai d'on ven ni on vau ,
Ni que m fauc lo jorn ni'l ser.
E soi d'aital captenensa
Que no velh ni posc dormir ,
Ni m plai viure ni morir ,
Ni mal ni be no m'agensa.

A per pauc no m desesper
O no m ren monge d'Aniau ,
O no m met dins un loc frau
On hom no m pogues vezer.
Quar trahitz soi en crezensa
De cella qu'ieu plus dezir ,
Que m fa suspiran languir
Quar mi franch ma covinensa.

Ja mai non cug joi aver
Ni un jorn estar suau.
Pos midons m'a solatz brau
Ni me torn' en noncaler ,
No sai on m'aisa guirensa ;
Qu'on plus ieu pes e cossir
Quo l pogues en grat servir ,
Adoncs creis sa malvolensa.

A gran tort me fai doler.
Qu'ieu sia pendut en trauc
Si ja segui autr' esclau
Pos m'ac pres en son poder ,

Ni fis endreg leis failtensa ;
Mas sol aitan so m'albir
Quar la tem e n'aus ben dir ,
E quar li port bevolensa.

Per re no m posc estener
Qu'ieu no l'am e no la lau ;
Quar la gensor qu'om mentau
Es , e non ment , e dic ver ,
Ab que prezes penedensa
Del greu mal que m fai sufrir :
E si s denhes convertir
Er complida sa valensa.

Ieu soi aissel que no tensa
Ab sidons ni no m'azir ,
Ni m sai de res enardir
Mas de so qu'à leis agensa.

E soi sel que fai semensa ,
E sai celar e cobrir
Meils qu'autre drutz , e grazir
Qui m fa secors ni valensa.
